

часътъ да събира милостини отъ тѣзи
конто познаваше.

Най-напрѣдъ отиде той при единъ
богатъ търговецъ, който ако и да бѣше
малко лютъ, имаше обаче съжалително
сърдце. Но за злѣ честь намбри го на
едно врѣме когато той бѣ зель едно пи-
смо, съ което му извѣстявахъ, че пора-
ди испаданіето на единъ отъ длъжници-
тъ му той изгубяше едно голѣмо коли-
чество пары. Но Куейронъ като незна-
ше нищо за това, рассказа му кротко и
сладкодумно защо е дошелъ.

— Какво! До мене ли пакъ? Извика
търговецътъ; е стига вече!

— Но да знаешъ, господине. . . ду-
маше Куейронъ.

— Не искамъ да знаѣ нищо, ма-
хай ся.

— Но какво ще стане горката оная
жена, бѣднитъ отѣзи дѣвица? моля ви,
думаше и приближаваше къмъ него. . .

Но търговецътъ, въ ядѣтъ си за тѣзи
злочестини що бѣше му ся случила,